

[Knut Jespersen.]

på barometret, at vejret skulle være godt, må være det, det drejer sig om, og ikke selve vejrliget.

Jeg kan ikke takke ordførerne for en velvillig behandling, fordi også her har det samme jo gjort sig gældende — det vil historien engang kunne vise — at man har kigget lidt på, hvad man sagde dengang, og én gang indstiftede metoder kan man godt holde fast ved, selv om livet har forkastet dem.

Jeg vil gøre et par enkelte bemærkninger om selve debatten. Det spørgsmål, som rejstes af hr. Per Hækkerup om, hvorvidt man kan arbejde med denne sag eller lovgive på dette område, så lang tid kommissionen sidder, er naturligvis et relevant spørgsmål, og det kan man tage op, men spørgsmålet er, om ikke dette forslag skulle være gennemført længe før, eller om man har haft noget bedre. Det mest bemærkelsesværdige var nemlig, at der var ingen, der havde noget alternativ ud over at lade det gå sådan, som det går i øjeblikket.

Når hr. Niels Helveg Petersen siger, at man ikke kan lovgive på områder, hvor de forhold, der var gældende, da de nuværende overenskomster blev indgået, bliver berørt, så synes jeg, det er en interessant ting, hvis den skal overføres på den økonomiske politik, idet meget jo i virkeligheden fortæller om, hvordan økonomien er blevet undergrævet under de indgåede aftaler af den udvikling, der har fulgt. Når man siger, det vil få overenskomstmæssige konsekvenser, ja, så vil det få det for forholdet mellem arbejdsmarkedets parter i den overenskomstforhandling, der påbegyndes i slutningen af dette år; det vil påvirke på en sådan måde, at man har et ny reguleringsgrundlag, og det var jo faktisk det, vi ville.

Ellers vil jeg ikke sige så meget om selve diskussionen, men give nogle korte motiveringer for selve forslaget fremkomst og også for, hvad det kunne indeholde. Dette lovforslag kan man fra vores side sammenfatte i 3 hovedpunkter: vi vil, at forbrugsevnen skal fastholdes for lønmodtagerne, vi vil, at de lønaftaler, der indgås, skal værdisikres, og vi vil, at prisstigningerne skal gøres neutrale, så ingen kan tabe eller vinde herpå. Som det er i øjeblikket, taber arbejdere, tjenestemænd og funktionærer jo generelt på enhver prisforhøjelse, der foretages. Vi

har tidligere dokumenteret, at arbejdere og funktionærer er inflationens største tabere. Det kan man standse, hvis man sænker priserne, og for at få priserne sænket må man gøre prisstigningerne værdiløse.

Jeg anerkender økonomiministerens betragtninger om finanspolitikken, men jeg anerkender bare ikke, at det er lønmodtagerne, der skal betale. Det er altså det, man går efter fra regeringens side.

Vi vil, at alle faktiske leveomkostninger, enhver stigning, der sker heri — og det gælder også skatter og afgifter; man bør erindre sig, at vi jo tidligere har haft et pristal, hvor skatterne var medregnet — indregnes i et nyt reguleringspristal. Efter det nugældende reguleringsystem kan enhver aflæse, at bortset fra inflationens direkte virkninger, så har man et tilgodehavende på ca. 2 kr. i timen for en gennemsnitslønmodtager i dagens Danmark, fordi man ikke reguleres i henhold til den erstating, man skulle have som følge af de prisstigninger, der er kommet.

Hvis man nu fulgte vores forslag og ændrede på beregningsgrundlaget, eventuelt overgik til et pointreguleringsystem, så nærmer vi os fuld dækning, og det vil betyde, at priserne dæmpes eller standses, da ingen tjener derpå.

En mere ærlig beløbsregulering vil også, hvis man regner inflationsgevinster ind deri, sådan at arbejderne ikke skulle være tabere, betyde, at man vil nå op på et tilgodehavende på 4 kr. 20 øre pr. time. Vi finder, det er ganske groft, at man fastholder en sådan udvikling, og vi erindrer også om, at hvis S og SF i 1971 havde om ikke godkendt vores forslag dengang, så dog havde trukket et alternativt forslag op, der havde givet større dækninger, så havde man ikke haft et sådant efterslæb.

Jeg må også have lov til at nævne — selv om den gør det ud fra helt andre opfattelser — at når Arbejdsgiverforeningen vurderer en lønmodtagers økonomi fra 1960 til 72 på baggrund af en faglært arbejder i Odense med 2 børn og hjemmegående hustru, så når den til det uimodsagte resultat, at denne arbejders reale indkomst er steget med 28 pct., mens skatten i den samme periode er steget med 741 pct. Hvis nu denne Odensearbejder med en løn på 48.000 kr. om året får en lønforhøjelse på 2.000 kr., så vil